

Parashat Beshalah - Shabbat-Shirah

Rabbi Dr. Zvi A. Yehuda

— — — ז'ה אלי ואננהו

Shirat-Hayyam, The Shirah (Song) at the Sea, reaches its dramatic verve in its ringing phrase (Exodus 15:2b), 'ze-Eli we-anwehu' – "This is My G-d and I shall 'nawe' Him!" [This is] the G-d of my father, and I shall endorse Him!" In the Mekhilta de-Rabbi Yishmael (Shirata ch. 3), Rabbinic Sages of the third century CE offer different interpretations to the phrase 'ז'ה אלי ואננהו', the noun 'ננה' and the compound verb 'ואננהו': ---

רבי ישמעאל אומר: וכי אפשר לבשר ודם להננות לקונו? אלא אננה לו במצות. אעשה לפניו, לולב נאה, סכה נאה, ציצית נאה, תפלה נאה.

Rabbi Yishmael interprets ננה as נאה an adjective meaning 'beautiful'. How can a person of flesh and blood 'beautify' himself before his Maker? The answer is: by fulfilling Mitzvot in beauty; by worshipping G-d thru beautiful objects – a beautiful *Lulav, Sukkah, Zizith* and *Tefillin [Phylacteries]*.

אבא שאול אומר: אדמה לו. מה הוא רחום ותבון אף אתה רחום ותבון.

Abba Shaul interprets 'ננה' as a verb meaning 'to imitate'. Endeavor 'to emulate' G-d's attributes – just as He is compassionate and gracious, so you too ought to be the same.

רבי יוסי הגלילי אומר: [אגיד] ניוו ושבחיו של מי שאמר והיה העולם בפני כל אומות העולם.

Rabbi Yosei Hagalili understands ננה – 'glorified' – as a human duty to proclaim and praise the glory of G-d, Who created the world, to all the nations of the world.:

רבי יוסי בן דורמסקית אומר: אעשה לפניו בית המקדש נאה, ואין 'ננה' אלא בית המקדש. שנאמר (תהלים עט:ו-ז), שפף חמתך אל-הגוים אשר לא-ידעוך, ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו, כי-אכל את-יעקב, ואת-נוהו השמו. ואומר (ישעיה לג:כ), חזה ציון קרית מועדנו, עיניך תראינה ירושלם נוה שאנן, אהל בל-יצעו, בל-יסע יתדתי לנצח, וכל-חבליו בל-ינתקו.

Rabbi Yosei of Damascus perceives a double meaning in the word 'ננה' – An adjective ['beautiful'] and a noun ['dwelling']. Thus he explains the word to refer to the *Mikdash*. Two verses are employed as support. (1) Psalmic (Tehilim 79:6-7; 'שפף חמתך'), rebuking the nations [*goyyim*] that denied G-d, oppressed Israel and destroyed the *Mikdash*. (2) Prophetic (Yeshayahu 33:20), envisioning a glorious restoration of Zion and Yerushalim.

רבי עקיבא אומר: אדבר בנבואותיו ובשבחיו של מי שאמר והיה העולם, בפני כל אומות העולם שהרי אומות העולם שואלין את ישראל לאמר (שיר השירים ה:ט), מה-דודך מדוד היפה בנשים? מה-דודך מדוד שפכה השבעתנו? - שפך אתם מתים עליו? וכך אתם נהרגין עליו? שנאמר (שם א:ג), 'על-כן עלמות אהבוך' [בדרך מדרשית: עלמות=עלמות] - 'אהבוך עד מות'. וכתוב (תהלים מד:כג), 'פיי-עליך הרגנו כל-היום, נחשבנו כצאן טבחה; הרי אתם נאים, הרי אתם גבורים - בואו והתעורבו עמנו!' וישראל אומרים להם לאומות העולם: מפירין אתם אותו? [את השם אלהינו, הוא הדוד, האוהב, של עם ישראל, לפי הפירוש האליגורי של שיר השירים], נאמר להם מקצת שבחו! (שיר השירים ה:י), דודי צח ואדום דגול מרבבה! פיון ששומעין שפך שבחו, אומרים לישראל, גלכה עמכם - לפי זכריה ח:כ-כג: כה אמר השם צבאות: עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות, והלכו ישבי אחת אל אחת לאמר, גלכה הלוד לחלות את פני השם ולבקש את השם צבאות, אלקה גם אני! ובאו עמים רבים וגוים

עצומים לבקש את השם צבאות בירושלם ולחלות את פני השם. כה אמר השם צבאות: בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים ויחזיקו בכנף איש יהודי לאמר גלכה עמכם כי שמענו אלהים עמכם. שנאמר (שיר השירים ו:א), אנה הלך דודך היפה בנשים? אנה פנה דודך, ונבקשונו עמך? – וישראל אומרים להם: אין לכם חלק בו, אלא (שם ב:טז), דודי לי ואני לו, הרעה בשושנים.

Rabbi Akiva sees in 'ואנהו' a sublime and noble challenge to spread Judaism throughout the world. In his exuberant style – speckled with flaming romantic allusions – the Martyr Rabbi Akiva expresses his fascination with the abiding love of G-d exhibited by Israel's martyrdom. His tribute culminates with his sincere vision of the nations yearning to join Israel. Ultimately, the burning love-affair between Israel and G-d remains exclusive and monogamous. 'My Lover is for me, and I am for Him'.

וחכמים אומרים: אלנו עד שאבוא עמו לבית מקדשו. משל למלך שהלך בנו למדינת הים, ויצא אחריו ועמד עליו; הלך למדינה אחרת, ויצא אחריו ועמד עליו. כך ישראל, פשידו למצרים ירדה שכינה עמהם, שנאמר (בראשית מו:ד), אנכי ארד עמך מצרימה. עלו, עלתה שכינה עמהם, שנאמר (בהמשכו של הפסוק), ואנכי אעלה גם-עלה, ואנכי אעלה גם-עלה, ויוסף ישית ידו על-עיניו. ירדו לים - שכינה עמהם, שנאמר (שמות יד:ט), ויסע מלאך האלהים, ההלך לפני מחנה ישראל, וילך מאחריהם; ויסע עמוד הענן מפניהם, ויעמד מאחריהם. יצאו למדבר, שכינה עמהם, שנאמר (שמות יג:כא) והשם הלך לפניהם יומם בעמוד ענן, לנחתם הדרך, ויללה בעמוד אש, להאיר להם, ללכת יומם וליילה - עד שהביאווהו עמם לבית מקדשו; וכן הוא אומר (שיר השירים ג:ד), פמעט שעברתי מהם, עד שמצאתי את שאהבה נפשי, אחזתיו ולא ארפנו, עד-שהביאתיו אל-בית אמי ואל-חדר הורתי.

The Sages see in the verb N-W-H [נ-ו-ה] a double implication of escorting and and dwelling. G-d, so to say, reveals his imminent presence, *shechina*, שכינה to Israel, constantly, whether they follow His ways or miss the mark.

Generally, 'nawe' has two meanings: As an adjective, it means 'beautiful'; as a noun it means a dwelling place. In the context of the *Shirah*, our Sages in the Mekhilta suggest the following meanings: I will adore Him; adorn Him; cling to Him; emulate His ways; build for Him (G-d) a *Mikdash*, a symbolic dwelling place. The *Mikdash* motif appears additionally twice in the *Shirah* (Ex. 15:13, 17).

In verse 17 the word *Mikdash* is emphatically accentuated to indicate that the *Mikdash* is not aimed to enshrine G-d, whose glory and impact is all over, imminent and transcendental, but to express human reverence and devotion to Him (Rashi). Thus the verse is an exquisite expression of religious ecstasy and exuberance.

However, how can we mortals be expected to actually do all these to G-d? This notion is poetically articulated in the Shabbat *Nishmath Tefilah*;

'Were our mouths full of song as the sea / our lips full of praise as the extensive sky / our tongues uttering melody as the streaming waves / our eyes illuminating as the sun and the moon / our hands stretched out as the sky's eagles / our legs swift as the wild gazelles / we could not sufficiently express our gratitude to You!'

We can neither define God with our limited speech, nor enshrine Him within a confined place. True worship is by a person's moral conduct; the real *Mikdash* must be built within a person's heart.